

[Lone Dybkjær]

ændrede samfundsmiljø og fysiske miljø, som vi i dag har.

Om det første, familiernes ændrede situation, kan jeg nøjes med at være telegramagtig, fordi bl.a. den socialdemokratiske ordfører, fru Helle Degn, har været inde på det. Hun fremhævede, præcis hvad jeg også ville fremhæve, hvad måske ikke kan undre så forfærdelig meget, nemlig at familierne er blevet mindre, at familierne er blevet mindre stabile, og at den samlede udearbejdstid er gået i vejret. Det skal jeg derfor ikke tvære meget mere i, men blot sige, at det vigtige er nok, at vi ser på, hvor der er problemer med den lange arbejdstid, og det er der navnlig, når begge forældre arbejder stort set på samme tid. Jeg tror, at det mønster, man havde før i tiden, hvor manden og konen f.eks. arbejdede i en fælles bedrift, hvad nogle familier også formår i dag, så de har de samme arbejdstider, ikke havde nær så dårlig en indflydelse på børnene, hvad jeg også synes man oplever, når man sådan mere detaljeret snakker med folk, der indretter sig, hvad man i forhold til mange andre i hvert fald i industrisamfundet og i forhold til virksomhedernes betingelser kan kalde lidt mere utraditionelt. Derfor tror jeg, at det afgørende er, at forældrene er væk meget og på samme tid, og det, vi skal arbejde på, er derfor også at ændre denne situation.

Det andet er så – og det hænger jo sammen med dette – det pres, der er i arbejdslivet generelt med det øgede tempo, men også den manglende fleksibilitet, som altså gør, at forældrene er væk samtidig. Dertil kommer naturligvis det, som krisen indebærer, nemlig arbejdsløsheden og fremfor alt den utryghed, som det indebærer for familierne, og naturligvis også utryghed med hensyn til økonomien i fremtiden.

Det tredje, som man kan tage her, er samfundets ændrede vilkår, den tomhed, der på mange områder er i samfundet, og de manglende udfoldelsesmuligheder for børn.

Man kan så spørge sig selv, hvad vi egentlig kan gøre ved dette, og jeg synes, at man, når man diskuterer det, bør opdele problemet – hvad skal jeg sige? – aldersmæssigt i tre faser, nemlig børnene indtil det sjette år, børnene mellem det sjette og sekstende år og børn og unge mellem det sekstende og nitende år.

Men inden jeg går ind på, hvad man kunne forestille sig at gøre inden for de tre områder, eller hvad vi navnlig vil lægge vægt på, vil jeg sige, at helt afgørende er, hvad også andre ordførere har været inde på, at børn og forældre får mere tid sammen, og vi kommer derfor til at diskutere, hvordan vi får taget fat på deltidsarbejde. Det har vi også kigget lidt på i forbindelse med den offentlige sektor. Der har været sendt cirkulærer rundt, men det viser sig, at det er meget svært at få deltidsarbejde til at slå igennem, og kigger man nærmere på det, er det naturligvis, fordi der ofte fra ledelsens side ikke er noget stort ønske om at fremme deltidsarbejde. Det viste i hvert fald en undersøgelse i 1976, den sidste, jeg har oplevet, hvor jeg tror det var daværende finansminister Knud Heinesen, der spurgte i de forskellige ministerier og styrelser. Hvis man gik bag om papirerne, viste det sig, at der ikke fra ledelsens side var en særlig motivering for at indføre deltidsarbejde. Hvis det er sådan, at man fra ledelsen af det offentliges side betragter dem, der tager deltidsarbejde, som, alt andet lige, dårligere arbejdskraft, får vi naturligvis ikke fremmet deltidsarbejde. Jeg synes godt, vi kan starte i den offentlige sektor og prøve at se, om vi ikke kan skabe nogle nye normer dér.

Det andet, som også er en generel ting, som vil gælde alle, om jeg så må sige, børns og unges faser, er, at det ikke er nok, at vi giver børn og forældre mere tid sammen, de må også have noget at være sammen om, og det vil sige, at de kultur- og fritidstilbud, vi laver, nok ikke skal være så sektoropdelte, som de trods alt er i dag. Det gør nemlig, at børn og forældre har vanskeligt ved at finde noget, som begge parter på én gang virkelig kan have glæde af, og det tror jeg er afgørende.

Det tredje er, at vi får et fysisk miljø, som kan gøre, at børn får erfaringer, uden at de bliver udsat for vold eller ligefrem død, eller hvad ved jeg. Det er faktisk sådan, at hvis man ikke har sit barn sådan nogenlunde inden for synsvidde i løbet af en times tid, så bliver man nervøs, og man er vel simpelt hen en dårlig forælder, hvis man ikke bliver det, når man slår op i aviserne hver dag og ser, hvad der faktisk sker af børnedødsfald på grund af voldsforbrydelser af den ene eller